

Sygn. akt II AKa 84/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SA – Paweł Rysiński

Protokolant: – sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Michała Gabriela-Węglowskiego oraz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r.

sprawy

1. A. M. (1), s. A. i M. z d. G., ur. (...) w Ł.

oskarżonego z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 1 k.k., art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 4 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., art. 270 § 1 k.k.,

2. T. D. (1), s. K. i M. z d. B., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 2 k.k. (x 2), art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (x2), art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 8), art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 3), art. 585 § 1 k.s.h.

3. A. S. (1), c. Z. i E. z d. L., ur. (...) w O.

oskarżonej z art. 296 § 1 k.k., art. 585 § 1 k.s.h., art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 2), art. 270 § 1 i 2a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

4. A. S. (2) zd. S., c. A. i E. z d. S., ur. (...) w W.

oskarżonej z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 2)

5. A. S. (3), s. M. i H. z d. S., ur. (...) w Ł.

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 3)

6. M. G. (1), s. J. i K. z d. C., ur. (...) w N.

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 4), art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

7. A. J. (1), s. J. i E. z d. U., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 2), art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s

8. T. S., s. T. i D. z d. K., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (x 4)

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych A. M. (1), A. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 marca 2015 r. sygn. akt XVIII K 274/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie pkt V odnośnie oskarżonej A. S. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 439

§ 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uchyla zaskarżone orzeczenie i postępowanie karne w zakresie czynów określonych w pkt 7-12 aktu oskarżenia umarza;

II. wyrok w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego A. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części przypadającej na tego oskarżonego w tym 180 zł tytułem opłaty za drugą instancję, zaś w pozostałym zakresie wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego T. S. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego przed sądem odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła:

1) A. M. (1), o to, że:

1. w okresie od 6 stycznia 2004 r. do 14 sierpnia 2004 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc pracownikiem przedsiębiorstwa (...) ((...)) i mając wynikający z zakresu obowiązków służbowych istotny wpływ na podejmowanie decyzji w zakresie działania (...), dotyczących zawierania i rozliczania umów sponsoringu konkursów audiotele, przyjął bezpośrednio od T. D. (1) oraz od niego za pośrednictwem M. G. (2) i A. J. (1) korzyść majątkową w łącznej kwocie nie mniejszej niż 102.000,- zł, w zamian za czyn nieuczciwej konkurencji, tj. za zapewnienie w okresie od 25 maja 2004 r. do 28 czerwca 2004 r. przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wyłączności na pośrednictwo w sprzedaży emisji na antenie (...) wskazań sponsorskich na rzecz innych przedsiębiorców, jednocześnie narażając (...) na powstanie szkody majątkowej poprzez niedopełnienie obowiązków służbowych polegające na umieszczeniu w 2 umowach sponsoringu tj. nr (...) i nr (...) zapisu o ufundowaniu przez sponsorów nagród dodatkowych dla laureatów konkursów audiotele w postaci gier komputerowych typu (...), mając świadomość, iż nagrody nie zostaną w rzeczywistości dostarczone laureatom konkursów przez sponsorów,

tj. o przestępstwo z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 1 k.k.

2. w okresie od 27 września 2004 r. do 24 maja 2005 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc pracownikiem przedsiębiorstwa (...) ((...)) i mając wynikający z zakresu obowiązków służbowych istotny wpływ na podejmowanie decyzji w zakresie działania (...), dotyczących zawierania i rozliczania umów sponsoringu konkursów audiotele, przyjął bezpośrednio od T. D. (1) oraz od niego za pośrednictwem A. J. (1), M. G. (1) i A. S. (4) korzyść majątkową w łącznej kwocie nie mniejszej niż 135.007,91,- zł, w zamian za czyn nieuczciwej konkurencji, tj.

zapewnienie w okresie od 1 września 2004 r. do 2 maja 2005 r. przedsiębiorstwom (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. oraz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wyłączności na pośrednictwo w sprzedaży emisji na antenie (...) wskazań sponsorskich na rzecz innych przedsiębiorców, wyrządzając przy tym znaczną szkodę w majątku (...) w kwocie 372.444.51 zł z tytułu powstałych po stronie (...) zobowiązań podatkowych wynikających 11 z faktur VAT wystawionych przez Spółki (...), poprzez niedopełnienie obowiązków służbowych polegające na umieszczeniu w 11 umowach sponsoringu, tj. nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) i nr (...), fikcyjnego zapisu o ufundowaniu przez sponsorów nagród dodatkowych dla laureatów konkursów audiotele w postaci gier komputerowych, gier (...) oraz aplikacji (...), mając świadomość, iż nagrody nie zostaną w rzeczywistości wytworzone i dostarczone laureatom konkursów, pomimo wystawienia przez Spółki (...) faktur VAT z tytułu zakupu i dostarczenia nagród dodatkowych,

tj. o przestępstwo z art. 12 k.k. w zw. art. 296a § 4 k.k.

3. w listopadzie 2004 roku w W. ułatwił A. S. (4), prowadzącej indywidualną działalność gospodarczą pod firma (...) z siedzibą w W. w zamiarze dokonania przez nią czynu zabronionego, wystawienie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez A. S. (4), poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dn. 1 grudnia 2004 r., dokumentującej faktycznie nie zaistniałą sprzedaż przez przedsiębiorstwo (...) przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. gier / aplikacji typu (...), w ten sposób, że przygotował wzór treści faktury, a następnie przekazał go A. S. (4),

tj. o przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.271 § 3 k.k.

4. w maju 2005 r. w W. dokonał przerobienia umowy sponsoringu nr (...) z dn. 12 maja 2005 r. zawartej pomiędzy(...)a przedsiębiorstwem (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., w ten sposób, że podmienił pierwszą i drugą stronę umowy, parafowane przez prezesa zarządu Spółki (...), na strony bez takich paraf, różniące się treścią paragrafów 2 i 3, w celu użycia przerobionej umowy jako autentycznej,

tj. o przestępstwo z art.270 § 1 k.k.

2) T. D. (1) o to, że:

1. w okresie od 6 stycznia 2004 r. do 14 sierpnia 2004 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., udzielił pracownikowi Biura (...) przedsiębiorstwa (...) ((...)) A. M. (1) osobiście oraz za pośrednictwem M. G. (2) i A. J. (1) korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 102.000,- zł, w zamian za czyn nieuczciwej konkurencji, tj. za zapewnienie w okresie od 25 maja 2004 r. do 28 czerwca 2004 r. przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wyłączności na pośrednictwo w sprzedaży emisji na antenie (...) wskazań sponsorskich na rzecz innych przedsiębiorców oraz w zamian za niedopełnienie przez A. M. (1) obowiązków służbowych polegające na umieszczeniu w dwóch umowach sponsoringu tj. nr (...) i nr (...) zapisu o ufundowaniu przez sponsorów nagród dodatkowych dla laureatów konkursów audiotele w postaci gier komputerowych typu (...), mając świadomość, iż nagrody nie zostaną w rzeczywistości dostarczone laureatom konkursów przez sponsorów, co jednocześnie naraziło (...) na powstanie szkody majątkowej,

tj. o przestępstwo z art. 12 k.k. w zw. z art.296a § 2 k.k.

2. w okresie od 27 września 2004 r. do 24 maja 2005 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., udzielił pracownikowi Biura (...) przedsiębiorstwa (...) ((...)) A. M. (1) osobiście oraz za pośrednictwem A. J. (1), M. G. (1) i A. S. (4) korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 135.007,91,- zł, w zamian za czyn nieuczciwej konkurencji, tj. zapewnienie w okresie od 1 września 2004 r. do 2 maja 2005 r. przedsiębiorstwom (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. oraz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wyłączności na pośrednictwo w sprzedaży emisji na antenie (...) wskazań sponsorskich na rzecz innych przedsiębiorców oraz w zamian za niedopełnienie przez A. M. (1) obowiązków służbowych polegające na umieszczeniu w 11 umowach sponsoringu, tj. nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) i nr (...), fikcyjnego zapisu o ufundowaniu przez sponsorów nagród dodatkowych dla laureatów konkursów audiotele w postaci gier komputerowych, gier (...) oraz aplikacji (...), mając świadomość,

iż nagrody nie zostaną w rzeczywistości wytworzone i dostarczone laureatom konkursów, pomimo wystawienia przez Spółki (...) faktur VAT z tytułu zakupu i dostarczenia nagród dodatkowych, co spowodowało znaczną szkodę w majątku (...) w kwocie 372.444.51 zł z tytułu powstałych po stronie (...) zobowiązań podatkowych wynikających 11 z faktur VAT wystawionych przez Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 12 k.k. w zw. z art.296a § 2 k.k.

3. w okresie od 5 marca 2004 r. do 8 grudnia 2005 r. w K. i innych miejscach przywłaszczył dla siebie pieniądze w kwocie 426.900,- zł, tj. mienie znacznej wartości, na szkodę przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. poprzez wypłatę tych środków z rachunku bankowego nr (...) Spółki wB. (...) za pośrednictwem posiadanej przez siebie karty bankomatowej(...) o nr (...) wydanej do wskazanego rachunku,

tj. o przestępstwo z art.284 § 1 k.k. w zw. z art.294 § 1 k.k.

4. w okresie od 31 października 2002 r. do 30 września 2006 r. w K. przywłaszczył dla siebie mienie znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300.000,- zł na szkodę przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., które przyjął bez podstawy prawnej i faktycznej od prezes zarządu Spółki, A. S. (5),

tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294§ 1 k.k.

5. w dniach 31 sierpnia 2004 r. i 29 października 2004 w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 132.200,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 132.200,- zł brutto oraz faktury korygującej VAT nr(...) na kwotę 12.200,- zł brutto do tej faktury dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i przekazania laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci nieoznaczonej liczby („dla wszystkich”) gier (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 1 września 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

6. w dniach 30 września 2004 r. i 1 grudnia 2004 w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 102.200,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 102.200,- zł brutto oraz faktury korygującej VAT nr (...) na kwotę 12.200,- zł brutto do tej faktury dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i przekazania laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci nieoznaczonej liczby („dla wszystkich”) gier (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 1 września 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art.271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

7. w dniach 29 października 2004 r. i 1 grudnia 2004 w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 102.200,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 102.200,- zł brutto oraz faktury korygującej VAT nr (...) na kwotę 12.200,- zł brutto do tej faktury dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i przekazania laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 16.000 aplikacji typu (...) z programem telewizyjnym w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 30 września 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art.8 § 1 k.k.s.

8. w dniu 14 grudnia 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie

w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i przekazania laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 900 gier komputerowych w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 20 października 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

9. w dniu 28 grudnia 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyl nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 900 gier komputerowych w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 15 listopada 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

10. w dniu 31 grudnia 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyl nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 1.800 gier komputerowych w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 18 listopada 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

11. w dniu 31 marca 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyl nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 15.000 aplikacji (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 1 marca 2005 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

12. w dniu 20 kwietnia 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyl nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 15.000 aplikacji (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 21 marca 2005 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

13. w dniu 30 czerwca 2004 w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 110.000,- zł, polecił podległemu mu pracownikowi Spółki, M. G. (2), poświadczenie nieprawdy poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 110.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i przekazania laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci gier (...) M.(...)i (...) z programem telewizyjnym w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 25 maja 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i przez nią przekazane laureatom konkursu,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 9

§ 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

14. w dniu 26 stycznia 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, polecił podległemu mu pracownikowi Spółki, M. G. (2), poświadczenie nieprawdy poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupu dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 15.000 gier - aplikacji (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 8 grudnia 2004 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i przez nią przekazane laureatom konkursu,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

15. w dniu 28 lutego 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, polecił podległemu mu pracownikowi Spółki, M. G. (2), poświadczenie nieprawdy poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupu dla laureatów konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci 15.000 aplikacji (...) w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 9 lutego 2005 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały w rzeczywistości zakupione przez Spółkę (...) i przez nią przekazane laureatom konkursu,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

16. w nieustalonych dokładnie dniach w okresie od 29 lipca 2004 r. do 15 lipca 2008 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazał na rzecz przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. ze środków (...) Spółki (...) kwotę 63.602,26 zł z tytułu zapłaty za fakturę VAT nr (...) wystawioną w dn. 29 lipca 2004 r. przez Spółkę (...) z tytułu sprzedaży gier i aplikacji (...) wraz z prawami autorskimi, którą uprzednio przyjął, mając świadomość, iż w rzeczywistości dokumentowana transakcja nie zaistniała, czym działał na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

17. w okresie od 9 września 2004 r. do 15 lipca 2008 r., w tym w dniach 3 listopada 2004 r. oraz 30 września 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazał w formie gotówki do rąk T. S. oraz przelewem na konto przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. ze środków (...) Spółki (...) kwotę 109.800,- zł z tytułu zapłaty za fakturę VAT nr (...) wystawioną w dn. 9 września 2004 r. przez Spółkę (...) z tytułu sprzedaży gier i aplikacji (...) wraz z prawami autorskimi, którą uprzednio przyjął, mając świadomość, iż w rzeczywistości dokumentowana transakcja nie zaistniała, czym działał na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

18. w nieustalonych dokładnie dniach w okresie od 21 grudnia 2004 r. do 15 lipca 2008 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazał na rzecz przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. ze środków (...) Spółki (...) kwotę 61.000,- zł z tytułu zapłaty za fakturę VAT nr (...) wystawioną w dn. 21 grudnia 2004 r. przez Spółkę (...) z tytułu sprzedaży gier i aplikacji (...) wraz z prawami autorskimi, którą uprzednio przyjął, mając świadomość, iż w rzeczywistości dokumentowana transakcja nie zaistniała, czym działał na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

3) A. S. (1) o to, że:

1. w okresie od 31 października 2002 r. do 30 września 2006 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o. i zajmując się prowadzeniem jej działalności gospodarczej, umyślnie wyrządziła Spółce znaczną szkodę majątkową, w kwocie nie mniejszej niż 300.000,- zł, w ten sposób, że pobrała z rachunku bankowego Spółki środki pieniężne i przekazała je bez podstawy prawnej T. D. (1),

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 k.k.

2. w dniu 22 października 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazała przelewem na konto przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z rachunku Spółki (...) kwotę 10.000,- zł bez podstawy prawnej i faktycznej, czym działała na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

3. w dniu 15 lutego 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazała przelewem na konto przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z rachunku Spółki (...) kwotę 11.000,- zł z tytułu częściowej zapłaty za fakturę VAT nr (...) wystawioną w dn. 31 grudnia 2004 r. przez Spółkę (...) z tytułu sprzedaży gier i aplikacji (...) wraz z prawami autorskimi, którą uprzednio przyjęła, mając świadomość, iż w rzeczywistości dokumentowana transakcja nie zaistniała, czym działała na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

4. w dniu 18 lutego 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., przekazała przelewem na konto przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z rachunku Spółki (...) kwotę 8.500,- zł bez podstawy prawnej i faktycznej, czym działała na szkodę Spółki (...),

tj. o przestępstwo z art. 585 § 1 kodeksu spółek handlowych

5. w dniu 26 kwietnia 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyła nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i dostarczenia laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci gier typu (...) na telefon komórkowy w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 6 kwietnia 2005 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały zakupione i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

6. w dniu 31 maja 2005 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla tej Spółki w kwocie 90.000,- zł, poświadczyła nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu tej Spółki faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto dla przedsiębiorstwa (...) z tytułu zakupienia i dostarczenia laureatom konkursu audiotele nagród dodatkowych w postaci gier typu (...) na telefon komórkowy w ramach realizacji umowy sponsorskiej nr (...) z dn. 2 maja 2005 r., mając świadomość, iż nagrody te nie zostały zakupione i wydane,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

7. w dniu 28 czerwca 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 28 czerwca 2004 r. dla Spółki (...) przez przedsiębiorstwo (...) sj M. P.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

8. w dniu 29 czerwca 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 29 czerwca 2004 r. dla Spółki (...) przez przedsiębiorstwo P.W. Z. i K. J.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

9. w dniu 12 sierpnia 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci noty księgowej nr (...) wystawionej w dniu 12 sierpnia 2004 r. przez Spółkę (...) dla przedsiębiorstwa (...),

tj. o przestępstwo z art.270 § 1 k.k.

10. w dniu 12 sierpnia 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci pisemnego wyjaśnienia dołączonego do noty księgowej nr (...) wystawionej w dniu 12 sierpnia 2004 r. przez Spółkę (...) dla przedsiębiorstwa(...),

tj. o przestępstwo z art.270 § 1 k.k.

11. w dniu 1 września 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci noty księgowej nr (...) wystawionej w dniu 1 września 2004 r. przez Spółkę (...) dla przedsiębiorstwa (...),

tj. o przestępstwo z art.270 § 1 k.k.

12. w dniu 1 września 2004 r. w K., pełniąc funkcję prezesa zarządu przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., podrobiła podpis M. I., pracownicy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., na dokumencie w postaci wyjaśnienia dołączonego do noty księgowej nr (...) wystawionej w dniu 1 września 2004 r. przez Spółkę (...) dla przedsiębiorstwa (...),

tj. o przestępstwo z art.270 § 1 k.k.

4) A. S. (2) z d. S. o to, że:

1. w dniu 1 grudnia 2004 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) z siedzibą w W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,- zł, poświadczyła nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

2. w dniu 2 maja 2005 w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmąP. (...) z siedzibą w W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,- zł, poświadczyła nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

5) A. S. (3) o to, że:

1. w dniu 1 grudnia 2004 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą C. (...) z siedzibą w W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 28.060,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa P. (...)z siedzibą w W. faktury VAT nr (...) na kwotę 28.060,- zł brutto z tytułu sprzedaży aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

2. w dniu 1 sierpnia 2005 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą C. (...) z siedzibą w W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 18.300,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa P. (...) z siedzibą w W. faktury VAT nr (...) na kwotę 18.300,- zł brutto z tytułu sprzedaży aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

3. w dniu 3 sierpnia 2005 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą C. (...) z siedzibą w W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 18.300,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa P. (...) z siedzibą w W. faktury VAT nr (...) na kwotę 18.300,- zł brutto z tytułu sprzedaży aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

6) M. G. (1) o to, że:

1. w dniu 12 października 2004 r. w Warszawie, prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w H., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

2. w dniu 17 listopada 2004 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w H., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

3. w dniu 11 lutego 2005 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w H., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

4. w dniu 23 marca 2005 r. w W., prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w H., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000, zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

5. w okresie od 18 maja 2005 r. do 30 maja w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 110.000,- zł, w ten sposób, że prowadząc indywidualną działalność gospodarczą

pod firmą (...) z siedzibą w H., poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w swoim imieniu dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 110.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier/aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi z przeznaczeniem na nagrody, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła, powodując jednocześnie do przelania kwoty wynikającej ze wskazanej faktury z rachunku przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. na rachunek firmy (...),

tj. przestępstwo z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

7) **A. J. (1)** o to, że:

1. w nieustalonym dokładnie dniu w okresie między 8 czerwca 2004 r. a 7 września 2004 r. w W., prowadząc faktycznie indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) P. J. z siedzibą w W. - W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 109.800,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu przedsiębiorstwa (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) datowanej na dzień 8 czerwca 2004 r. na kwotę 109.800,- zł brutto z tytułu przygotowania elementów kampanii reklamowej zgodnie z umową, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

2. w dniu 22 lipca 2004 r. w W., prowadząc faktycznie indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) P. J. z siedzibą w W. - W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 119.987,- zł, polecił podległemu mu pracownikowi firmy, J. B., poświadczyć nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu przedsiębiorstwa (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 119.987,- zł brutto z tytułu przygotowania elementów kampanii reklamowej zgodnie z umową, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

3. w dniu 7 września 2004 r. w W., prowadząc faktycznie indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...) P. J. z siedzibą w W. - W., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 90.000,62,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu przedsiębiorstwa (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 90.000,62 zł brutto z tytułu przygotowania elementów kampanii reklamowej zgodnie z umową, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

8) **T. S.** o to, że:

1. w dniu 29 lipca 2004 r. w K., jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla Spółki w kwocie 63.602,26 zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu Spółki (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 63.602,26,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier i aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

2. w dniu 9 września 2004 r. w K., jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla Spółki w kwocie 109.800,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu w Spółki (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 109.800,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier i aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

3. w dniu 21 grudnia 2004 r. w K., jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla Spółki w kwocie 61.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu w Spółki (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 61.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier i aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

4. w dniu 31 grudnia 2004 r. w K., jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej dla Spółki w kwocie 61.000,- zł, poświadczył nieprawdę poprzez wystawienie w imieniu w Spółki (...) dla przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. faktury VAT nr (...) na kwotę 61.000,- zł brutto z tytułu sprzedaży gier i aplikacji typu (...) wraz z prawami autorskimi, mając świadomość, iż transakcja taka w rzeczywistości nie nastąpiła,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 marca 2015 r.:

I. A. M. (1) uniewinnił od czynów zarzucanych w pkt. 1-3;

II. A. M. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego w pkt. 4 z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie tego artykułu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na 2 lata próby;

III. T. D. (1) uniewinnił od zarzucanych mu czynów;

IV. A. S. (1) uniewinnił od czynów zarzucanych w pkt. 1-6,

V. A. S. (1) uznał za winną czynów zarzucanych w pkt 7-12 z tą zmianą, że każdy z nich uznał za wypadek mniejszej wagi i zakwalifikował każdy z czynów z art. 270 § 1 i 2 a k.k. i za to na podstawie art. 270 § 2 a k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na 2 lata próby;

VI. A. S. (2) uniewinnił od zarzucanych jej czynów;

VII. A. S. (3) uniewinnił od zarzucanych mu czynów;

VIII. M. G. (1) uniewinnił od zarzucanych mu czynów;

IX. A. J. (1) uniewinnił od czynów mu zarzucanych;

X. T. S. uniewinnił od zarzucanych mu czynów;

XI. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w zakresie czynów co do których uniewinniono oskarżonych obciążył Skarb Państwa; A. M. (1) i A. S. (1) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił od kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony m.in. przez prokuratora, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok.

a) na niekorzyść oskarżonego A. M. (1) w części, tj. w zakresie pkt. I części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżonego od czynów wskazanych w zarzutach nr I - nr III aktu oskarżenia;

b) na niekorzyść oskarżonego T. D. (1) w całości, tj. w zakresie pkt. III części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżonego od zarzutów nr V - nr XXII aktu oskarżenia;

c) na niekorzyść oskarżonej A. S. (1) w części, tj. w zakresie pkt. IV części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżoną od czynów wskazanych w zarzutach nr XXIII - nr XXVIII aktu oskarżenia;

d) na niekorzyść oskarżonej A. S. (2) w całości, tj. w zakresie pkt. VI części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżoną od zarzutów nr XXXV i nr XXXVI aktu oskarżenia;

e) na niekorzyść oskarżonego A. S. (6) w całości, tj. w zakresie pkt. VII części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżonego od zarzutów nr XXXVII - nr XXXIX aktu oskarżenia;

f) na niekorzyść oskarżonego M. G. (1) w całości, tj. w zakresie pkt. VIII części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżonego od zarzutów nr XL - nr XLIV aktu oskarżenia;

g) na niekorzyść oskarżonego A. J. (1) w całości, tj. w zakresie pkt. IX części dyspozytywnej wyroku, uniewinniającego oskarżonego od zarzutów nr XLV - nr XLVII aktu oskarżenia;

h) na niekorzyść oskarżonego T. S. w całości, tj. w zakresie pkt. X części dyspozytywnej wyroku uniewinniającego oskarżonego od zarzutów nr XLVIII - nr LI aktu oskarżenia.

Na podstawie art.427 § 1 k.p.k. oraz art.438 pkt. 1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

a) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art.7 k.p.k.) oraz zasady opierania wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej w powiązaniu z obowiązkiem sporządzenia prawidłowego uzasadnienia wyroku (art.410 i art.424 k.p.k.) - poprzez pominięcie szeregu elementów, a w szczególności:

- brak jakiegokolwiek krytycznej analizy stanowisk procesowych, w tym wyjaśnień i oświadczeń, wszystkich oskarżonych;
- brak wnikliwej oceny i wyjaśnienia nadania priorytetu wyjaśnieniom świadka D. B. z postępowania sądowego, częściowo odmiennym od zeznań z postępowania przygotowawczego;
- zeznań świadków zatrudnionych w (...), w tym zwłaszcza P. P., J. K. (1), J. S., Z. B., G. W., A. M. (2), K. W. i M. P.;
- zeznań świadków związanych ze Spółkami (...), a przede wszystkim M. G. (2);
- zeznań i wyjaśnień J. B. i S. J. oraz zeznań P. J. z firmy (...);
- zeznań innych świadków, w tym zwłaszcza wszystkich przedstawicieli firm sponsorujących konkursy audiotele oraz M. N., J. K. (2), M. C., E. M., R. N., S. G., A. S. (7), M. W. i częściowo J. M.;
- korespondencji e-mail A. M. i T. D. dot. faktur z czerwca 2004 r. i z maja-czerwca 2005 r. oraz korespondencji potwierdzającej w późniejszym czasie rzekome wydawania nagród dodatkowych w konkursach audiotele (w kontekście treści wyjaśnień A. M. oraz zeznań pracowników (...));
- treści umów dotyczących sponsoringu;
- treści i ilości faktur za wytworzenie aplikacji/gier (...) oraz faktur za dostarczenie gier do (...);
- ujawnienie projektów faktur korygujących z firmy (...) na komputerze Spółki (...) i korespondencji dot. podmiany faktur;

- korespondencji e-mail A. M. i M. G. dot. ustalenia treści faktury z firmy (...);
- braku określonych dokumentów (zamówień do rzekomych wytwórców aplikacji/gier, dowodów na ich wykonanie i dostarczenie);
- ujawniania w komputerze A. M. wzór faktury z firmy (...) za wytworzenie aplikacji (...),

- która w efekcie doprowadziła do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na przyjęciu że w przebiegu zdarzeń objętych rozpoznaniem w zawisłej sprawie doszło do wytworzenie przez lub na zlecenie oskarżonych A. J. (1), A. S. (3), A. S. (2), M. G. (1) i T. S. gier lub innych aplikacji typu (...), w związku z czym Sąd I instancji wyprowadził wniosek o konieczności uniewinnienie tych oskarżonych oraz oskarżonych A. M. (1), T. D. (1) i A. S. (1) od przestępstw wskazanych w zarzutach nr III, nr IX - nr XXII, nr XXIV - nr XXVI, nr XXVII, nr XXVIII oraz nr XXXV - nr LI aktu oskarżenia;

b) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że oskarżony A. M. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego z art.12 k.k. w zw. z art. 296a § 1 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutu popełnienia przestępstwa wskazanego w zarzucie nr I aktu oskarżenia;

c) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że oskarżony A. M. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 4 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutu popełnienia przestępstwa wskazanego w zarzucie nr II aktu oskarżenia;

d) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że oskarżony T. D. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynów zabronionych z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 2 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutów popełnienia przestępstw wskazanych w zarzutach nr V i nr VI aktu oskarżenia;

e) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że oskarżony T. D. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynów zabronionych z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutów popełnienia przestępstw wskazanych w zarzutach nr VII i nr VIII aktu oskarżenia;

f) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że oskarżona A. S. (1) swoim zachowaniem nie wypełniła znamion czynu zabronionego z art. 296 § 1 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie jej od zarzutu popełnienia przestępstwa wskazanego w zarzucie nr XXIII aktu oskarżenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art.437 k.p.k. i art.454 § 1 k.p.k., wniósł o uchylenie w zaskarżonym zakresie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez prokuratora apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek.

Przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych zarzutów zawartych w omawianej apelacji należy poczynić kilka uwag natury ogólnej dotyczących kwestii formalnych.

Pierwsza z nich dotyczy zakresu rozpoznania przedmiotowej sprawy, który przy apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego determinowany jest treścią art. 433 § 1 k.p.k., art. 434 § 1 k.p.k.

Z przepisów tych wynika, że jeżeli środek zaskarżenia pochodzi od oskarżyciela publicznego to Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia chyba, że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko w razie uchybień podniesionych w środku odwoławczym.

W realiach przedmiotowej sprawy oznacza to rozpoznanie zarzutów obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7, 410 i 424 k.k., zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutów obrazy prawa materialnego wymienionych w pkt II 1, b, c, d, e i f przedmiotowej apelacji.

Druga kwestia dotyczy sposobu redakcji i treści zarzutów obrazy prawa procesowego przez autora apelacji (pkt II).

Z treści tego zarzutu wynika, że skarżący prokurator zarzucił Sądowi meriti obrazę art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Podkreślić jednak należy, że skarżący nie wskazał jednak zarówno w treści omawianego zarzutu, jaki konkretny dowód (czy dowody) został przez Sąd Okręgowy oceniony w sposób naruszający art. 7 k.p.k. oraz w czym przejawia się dowolność oceny Sądu w odniesieniu do poszczególnych dowodów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego od profesjonalnego podmiotu, jakim jest z pewnością prokurator można i należy oczekiwać, że każdy z postawionych zarzutów będzie zawierał wszystkie niezbędne elementy formalne i merytoryczne.

Wskazanie owych elementów ma wymiar praktyczny. Umożliwia bowiem Sądowi odwoławczemu dokonanie merytorycznej kontroli zaskarżonego orzeczenia w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W przypadku zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. konieczne jest zatem wykazanie przez autora apelacji nie tylko, który z dowodów w sprawie został wadliwie z naruszeniem zasady określonej w art. 7 k.p.k. oceniony przez Sąd, jak również wskazanie w czym konkretnie przejawia się owa dowolność oceny.

Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do samej polemiki z oceną przedstawioną przez Sąd orzekający, czy też wkraczać w sferę sędziowskiego przekonania.

Dla uznania tego rodzaju zarzutu za trafny i zasadny konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny dowodów dopuścił się Sąd meriti. Jeżeli jednak dokonana przez Sąd orzekający w pierwszej instancji nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, zgodna jest z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego to brak jest podstaw, aby tego rodzaju ocenę skutecznie zakwestionować.

Kolejną kwestią formalną, która budzi zastrzeżenia Sądu odwoławczego jest sposób redakcji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, który zdaniem autora apelacji polega na przyjęciu, że w przebiegu zdarzeń objętych rozpoznaniem w zawisłej sprawie „doszło do wytworzenia przez lub na zlecenie oskarżonych A. J. (1), A. S. (3), A. S. (2), M. G. (1) i T. S. gier lub innych aplikacji typu J.”.

Powyzsze zagadnienie dotyczące kwestii, czy doszło do wytworzenia owych aplikacji (gier typu (...)) ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Skarżący prokurator w uzasadnieniu stwierdził bowiem, że „ustalenie to jest absolutnie krytyczne z punktu widzenia prawie wszystkich zarzutów – a już w szczególności związanych z wystawieniem faktur VAT za sprzedaż tych gier i aplikacji – gdyż przyjęcie powstania produktu rzeczywiście prowadzić może do szeregu uniewinnień, natomiast uznanie ich całkowitej fikcyjności, wprost przeciwnie, do skazania zgodnie z żądaniem oskarżyciela”.

Analizując treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku należy zauważyć, że wbrew temu co prokurator zawarł w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd meriti nie dokonał w tym zakresie jednoznacznych ustaleń.

Na stronie 72 uzasadnienia Sąd ten stwierdził bowiem, „że jakkolwiek jest prawdopodobne i to w dużym stopniu, że faktycznie w ramach umów ustnych i wymiany faktur, gier i aplikacji nie wytworzono to jest także prawdopodobne i możliwe, że desygnaty słów zapisanych na fakturach powstały, lecz nikt nie miał zamiaru z nich korzystać”.

We wcześniejszym fragmencie zawartym na tej samej stronie uzasadnienia Sąd meriti całkowicie trafnie i zasadnie uznał jednak, że „Nie sposób wobec tak zgromadzonego materiału dowodowego przyjąć z całą pewnością bez wątpliwości, a tego wymaga przecież skazanie, że desygnatów dla opisanych na fakturach gier/aplikacji itp. nie było”.

Powyższe stwierdzenie ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Zgodzić się bowiem należy z Sądem Okręgowym, że skazanie oskarżonych za większość zarzucanych im czynów jest możliwe tylko w sytuacji, gdyby z zebranego materiału dowodowego wynikało w sposób jednoznaczny, że rzeczywiście gier i aplikacji, na które wystawiono faktury nie wytworzono, a zatem owe faktury były całkowicie fikcyjne.

Taki tok rozumowania podziela także oskarżyciel publiczny twierdząc zasadnie na str. 12 swej apelacji, że uznanie całkowitej fikcyjności wystawionych faktur powinno prowadzić do skazania zgodnie z żądaniem prokuratora.

Zatem w istocie rzeczywisty i zasadniczy problem w przedmiotowej sprawie sprowadza się do tego, czy możliwe jest dokonanie w omawianym zakresie jednoznacznych ustaleń dotyczących kwestii wytworzenia czy też nie gier, aplikacji, typu (...).

Sąd Okręgowy twierdzi bowiem w swoich motywach, że istnieją dowody chociażby w postaci konsekwentnych zeznań świadka J. C. z (...), które zostały uznane za wiarygodne, potwierdzające wydanie gier, aplikacji typu (...) w zakresie dwóch pierwszych konkursów, a zatem powyższy dowód nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, że „desygnatów dla opisanych na fakturach gier/aplikacji itp. nie było”.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy zastosował zatem regułę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k., mimo, że wprost tego w uzasadnieniu nie wyartykułował.

Autor omawianej apelacji, nie zarzucił jednak w swoim środku zaskarżenia naruszenia, czy też błędnego zastosowania zasady in dubio pro reo, a z uwagi na treść art. 434 § 1 k.p.k. nie jest możliwe wyjście poza granice podniesionych zarzutów i chociażby z tego względu nie ma potrzeby dokonywania szerszych w tym zakresie rozważań.

Należy jednak zauważyć tylko, że postawiony przez prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie różni się nie tylko z treścią ustaleń i rozważaniami Sądu meriti, ale także z treścią uzasadnienia apelacji, gdzie stwierdzono na str. 12, iż „W zasadzie głównym rozbieżnym ustaleniem pomiędzy urzędem oskarżycielskim a sądem orzekającym jest kwestia tego, czy doszło do wytworzenia owych aplikacji/gier typu (...). Oskarżenie twierdzi bowiem stanowczo, że taki fakt nie zaistniał, zaś Sąd Okręgowy, że nie można wykluczyć, iż taki wirtualny produkt został wytworzony”.

Postawiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w którego treści zarzucono Sądowi błędne ustalenie, że „w zawisłej sprawie doszło do wytworzenia przez lub na zlecenie oskarżonych A. J. (2), A. S. (3), A. S. (2), M. G. (1) i T. S. gier lub innych aplikacji typu (...) jest sprzeczny z cytowanym stwierdzeniem zawartym na str. 12 uzasadnienia omawianego środka zaskarżenia.

Odnosząc się zaś do zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. to w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że 1 lipca 2015 r. tego rodzaju zarzut nie może stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Z treści art. 455a k.p.k. wynika bowiem, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika również że także przed wejściem w życie wspomnianego art. 455a k.p.k., obraza art. 424 k.p.k. mogła stanowić podstawę uchylenia wyroku tylko wówczas, gdy uzasadnienie wyroku zawierało tego rodzaju luki i braki, które uniemożliwiały Sądowi odwoławczemu dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku.

Analizując treść uzasadnienia omawianej apelacji wydaje się, że jej autor nie bacząc na treść art. 455a k.p.k. przywiązuje zbyt dużą wagę do sposobu redakcji pisemnych motywów zaskarżonego wyroku oraz stara się przekonać w sposób nieudolny, że obraza art. 424 k.p.k. miała wpływ na rozstrzygnięcie wydane przez Sąd Okręgowy.

Wynika to chociażby z wywodu zawartego na str. 6 omawianego pisma, gdzie prokurator stwierdził, że „Wychodząc od uwag natury ogólnej, w ocenie oskarżyciela publicznego rozstrzygnięcie takie nie powinno się ostać. Nie dlatego, że stanowi ono wyraz niepowodzenia urzędu prokuratorskiego, lecz dlatego, że sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie wyroku jest wadliwe formalnie i zupełnie nieprzekonujące merytorycznie”.

W ocenie Sądu odwoławczego przyznać należy, że sporządzone przez Sąd meriti pisemne motywy wyroku istotnie zawierają pewne mankamenty i z pewnością nie można uznać, że ich treść w całości respektuje wymogi określone w art. 424 k.p.k. Sąd pierwszej instancji zbyt dużo uwagi i czasu poświęcił bowiem na kwestie o charakterze sprawozdawczym, relacjonując na kilkudziesięciu stronach (5-68) wyjaśnienia poszczególnych oskarżonych składane w toku postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem.

Uznać należy, że tak obszerne i szczegółowe relacjonowanie wypowiedzi oskarżonych jest zbędne i odbyło się kosztem jakości i merytorycznej zawartości innych elementów uzasadnienia, które są istotniejsze z punktu widzenia instancyjnej kontroli trafności wydanego przez Sąd meriti rozstrzygnięcia.

Dotyczy to z pewnością rozważań, w których powinna być zawarta wszechstronna analiza i ocena poszczególnych dowodów zwłaszcza tych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Przyznać należy, że motywy zaskarżonego wyroku w tym aspekcie są zbyt oszczędne i skrótowe i nie zawierają merytorycznej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów.

Nie można jednak uznać, że powyższe braki i wady w omawianym zakresie uniemożliwiają dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, a tym bardziej przyjąć, że owe mankamenty miały wpływ na treść rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, gdyż skarżący w żadnej sprawie nie jest w stanie tego wykazać chociażby z tego względu, że uzasadnienie wyroku sporządzone jest zawsze po upływie określonego czasu (ustawowo 14 dni) od sporządzenia wyroku.

Ponadto skoro ustawodawca zdecydował, że niezależnie od daty wpływu aktu oskarżenia do Sądu, od 1 lipca 2015 r. wady uzasadnienia nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do uchylenia wyroku, to chociażby z tego względu powyższy zarzut obrazy art. 424 k.p.k. nie mógł okazać się skuteczny.

Odnosnie zaś obrazy art. 410 k.p.k. to z treści zarzutu zawartego w pkt II omawianej apelacji wynika, że zdaniem skarżącego naruszenie art. 410 k.p.k. miało nastąpić poprzez naruszenie zasady opierania wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy przejawiające się w pominięciu szeregu elementów wymienionych na str. 2 i 3 apelacji. Wśród tych „elementów” pominiętych zdaniem skarżącego przez Sąd meriti są zarówno dowody osobowe w postaci zeznań świadków wymienionych z imienia i nazwiska, tj. D. B., P. P., J. K. (1), J. S., Z. B., G. W., A. M. (2), K. W. i M. P., M. G. (2), J. B., S. J., P. J., M. N., J. K. (2), M. C., E. M., R. N., S. G., A. S. (7), M. W., częściowo J. M. oraz pozostałych dowodów w postaci korespondencji e-mail, treści umów dotyczących sponsoringu, treści i ilości faktur, wymienionych na str. 3 apelacji.

Wymaga jednak podkreślenia oczywisty fakt wynikający z treści art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. spoczywający na stronie stawiającej zarzut obrazy prawa procesowego wykazania wpływu naruszenia danego przepisu na treść wyroku.

Jest także oczywiste, że w przypadku zarzutu obrazy przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, czyli np. art. 7 i 410 k.p.k. ów wpływ

w istocie może być wykazany tylko poprzez przekonanie Sądu odwoławczego, że w wyniku obrazy określonych przepisów doszło do dokonania przez Sąd meriti błędnych ustaleń faktycznych w całości lub też w zakresie któregoś z elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej.

Wprawdzie skarżący prokurator postawił zgodnie z wymogami formalnymi w tym zakresie wcześniej analizowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ale nie można uznać, że sama treść tego zarzutu wykazuje, że rzeczywiście obraza art. 410 k.p.k. skutkowałą dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych i to dotyczących takich elementów, które miały wpływ na treść wyroku.

W realiach dowodowych, faktycznych i prawnych niniejszej sprawy zdaniem Sądu odwoławczego zarzut obrazy art. 410 k.p.k. mógłby okazać się trafny i skuteczny, gdyby skarżący wykazał w sposób przekonujący, że pominięcie przez Sąd meriti określonych dowodów wymienionych na str. 2 i 3 apelacji doprowadziłoby do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych i np.: jednoznacznego przyjęcia, że nie doszło do wytworzenia aplikacji, gier typu (...), a w związku z tym wystawienie faktur VAT za sprzedaż tych gier i aplikacji miało charakter całkowicie fikcyjny.

Analiza treści omawianego zarzutu jak również wywodów skarżącego zawartych w uzasadnieniu apelacji zdaniem Sądu odwoławczego nie może jednak prowadzić do wniosku, że skarżący wykazał, iż określony dowód czy wszystkie wymienione na str. 2 i 3 świadczą w sposób jednoznaczny o tezie lansowanej przez prokuratora, że nie zaistniał fakt w postaci wytworzenia aplikacji, gier typu (...), a zatem błędne są ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti i stanowisko, że skoro zeznania świadka J. C. potwierdzają wydanie aplikacji, gier typu (...) w zakresie dwóch pierwszych konkursów, to nie można z całą pewnością przyjąć, że owych gier i aplikacji nie wytworzono.

Uznać zatem należy, że skarżący prokurator nie wykazał w sposób przekonujący, że obraza art. 410 k.p.k. przejawiająca się w pominięciu przy analizie i ocenie wskazanych na str. 2 i 3 apelacji dowodów miała wpływ na treść dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i tym samym na treść wyroku.

Przyjąć bowiem należy, że Sąd pierwszej instancji pomimo tego, że nie dokonał w uzasadnieniu wyroku szczegółowej analizy i oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, to jednak z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i ujawnionych okoliczności wysnuł całkowicie trafne wnioski i w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Nie można zatem uznać, także z powodów wskazanych we wcześniejszej części rozważań, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest trafny i zasadny.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu meriti, zawarte na stronie 72 pisemnych motywów, że mając na uwadze treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można w sposób jednoznaczny, z całą pewnością i bez wątpliwości ustalić, że desygnatów dla opisanych na fakturach gier, aplikacji nie było, a zatem chociażby z tego względu nie było możliwe skazanie oskarżonych za zarzucane im czyny dotyczące omawianej kwestii.

Rację ma również Sąd Okręgowy, że nie ma żadnych szans i możliwości poszerzenia materiału dowodowego, który w omawianym zakresie jest kompletny, a zatem także z tego względu bezcelowe i bezpodstawne jest domaganie się uchylecia zaskarżonego wyroku, skoro ponowne przeprowadzenie przewodu sądowego w żaden sposób nie doprowadzi do poszerzenia materiału dowodowego, jak również do wysnucia odmiennych wniosków niż te, które przedstawił Sąd Okręgowy odnośnie możliwości przypisania winy tym oskarżonym, którzy zostali uniewinnieni.

Ponadto wbrew twierdzeniom prokuratora fakt wytworzenia plików, gier typu (...) wynika z szeregu dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie w tym z zeznań świadków J. K. (1), Z. B., P. P., K. W., K. P., którzy zeznali, że w dyspozycji pracowników (...) była płyta lub płyty zawierające gry.

Fakt, że nie można ich było wykorzystać jako nagród, gdyż nagrodami miały być gry przeznaczone do zainstalowania w telefonach komórkowych, zaś gry posiadane przez(...)przeznaczone były do wykorzystania na komputerze nie

ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż tego rodzaju gry zostały wytworzone zgodnie z wolą zamawiających. Fakt istnienia gier potwierdziła także świadek M. G. (2) pracownica firmy (...).

Zatem za bezpodstawne i nie mające oparcia w materiale dowodowym sprawy uznać należy stanowisko autora apelacji, że jedynym źródłem dowodowym wskazującym na istnienie gier są wyłącznie wyjaśnienia oskarżonych. Oprócz wskazanych dowodów osobowych w postaci zeznań świadków, które w żaden sposób nie są zainteresowane określonym rozstrzygnięciem sprawy, fakt wytworzenia i istnienia plików, gier typu (...) wynika także z innych dowodów w tym z notatki służbowej z dnia 1 września 2005 r. sporządzonej przez P. P., z której treści wynika, że jej autor otrzymał od oskarżonego M. dwie płyty CD z pięcioma gramami (...).

Z pisma sporządzonego 2 września 2005 r. przez R. N. z (...) skierowanego do P. P. wynika, że gry o których mowa są gramami komputerowymi, które nie są akceptowane przez oprogramowanie telefonów komórkowych. Nie można również w tym zakresie pominąć znajdującego się w aktach sprawy oświadczenia M. G. (1) z dnia 22 sierpnia 2005 r., z którego wynika, że wyraża on zgodę na wykorzystanie przez (...) gier (...) jego autorstwa.

Mając za na uwadze daty powstania wyżej wskazanych dokumentów nie można uznać, że powstały one na użytek postępowania i nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu rzeczy.

Także z tego względu, mając na uwadze również wyżej wskazane dowody osobowe oraz dokumenty należy uznać, że stanowisko skarżącego prokuratora, który twierdzi kategorycznie, że przedmiotowych aplikacji, gier typu (...) w ogóle nie wytworzono nie zasługuje na akceptację.

Mając bowiem na uwadze merytoryczne zawartości wskazanych wyżej dowodów, a jednocześnie wątpliwości z nich wynikające należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że nie można z całą pewnością i bez żadnych wątpliwości przyjąć, że omawianych aplikacji, gier typu (...) w ogóle nie było, a tylko w takiej sytuacji jak przyznaje sam autor apelacji możliwe jest skazanie oskarżonych.

Z uwagi zaś na wyczerpanie możliwości dowodowych w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości usunięcia tych wątpliwości i tym samym brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku, skoro po ewentualnym ponownym rozpoznaniu sprawy nie ma możliwości wydania innego rozstrzygnięcia w omawianym zakresie niż to które jest przedmiotem zaskarżenia przez prokuratora.

Za chybione i bezpodstawne uznać również należy zarzuty obrazy prawa materialnego zawarte w pkt II lit. b, c, d, e itp.

Wymaga w tym miejscu podkreślić, że istota zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego z części szczególnej kodeksu karnego sprowadza się do wykazania przez skarżącego, że Sąd meriti dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych (które nie mogą być jednocześnie kwestionowane przez autora apelacji) nie zastosował określonego przepisu prawa materialnego w sytuacji, gdy z owych ustaleń wynika, że ustalone zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona zarzucanego czynu karalnego lub też zastosował przepis ale nie ten który powinien.

Oczywiście przy innym kierunku zaskarżenia obraza prawa materialnego może polegać także na błędnym zastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy w zachowaniu oskarżonego nie zostało zrealizowane choćby jedno ze znamion określonych w przepisie, który Sąd zastosował.

W realiach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy przy uwzględnieniu także kierunku zaskarżenia w grę wchodzi oczywiście tylko ta pierwsza z opisanych wyżej sytuacji, w której zarzut obrazy wymienionych w pkt II lit. b, c, d, e, f przepisów prawa materialnego tj. 296a § 1, 2 i 4 k.k. oraz art. 284 § 1 k.k. i 294 § 1 k.k. może być uznany za zasadny, gdy skarżący wykaże w sposób przekonujący, że pomimo tego, że z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że oskarżeni A. M. (1), T. D. (1) i A. S. (5) swoim zachowaniem wyczerpali wszystkie znamiona określone we wskazanych wyżej przepisach, a mimo to Sąd meriti nie zastosował tych przepisów i nie skazał oskarżonych.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na sposób redakcji omawianych zarzutów prawa materialnego i ich merytoryczną zawartość. Zarzuty zawarte w pkt II lit. b, c, d, e i f zostały zredagowane w podobny sposób, a mianowicie „poprzez

przyjęcie, że oskarżony A. M. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego z art. 12 k.k. w zw. z art. 296a § 1 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie go od zarzutu popełnienia przestępstwa wskazowego w zarzucie nr I aktu oskarżenia”.

Taka konstrukcja każdego z tych zarzutów prowadzi do wniosku, że w istocie zostały one zredagowane jak zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych o czym świadczy zwrot „poprzez przyjęcie” jak również końcowy element zarzutu w którym skarżący poprzez zwrot „a w konsekwencji uniewinnieni” stara się wykazać wpływ tej obrazy na treść wyroku.

Tymczasem z treści art. 438 pkt 1 k.p.k. w sposób jednoznaczny wynika, że zarzut obrazy prawa materialnego jest jednoczłonowy i nie jest konieczne wykazanie wpływu tego rodzaju obrazy na treść wyroku, zaś taki wpływ należy wykazać właśnie przy stawianiu zarzutów określonych w pkt 2 i 3 art. 428 k.p.k., czyli obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych.

Od profesjonalnego podmiotu, jakim jest z pewnością prokurator można i należy oczekiwać prawidłowej pod względem formalnym redakcji zarzutu z którego treści będzie jasno wynikać zarówno jego rodzaj jak również w przypadku zarzutu prawa materialnego istota obrazy danego przepisu polegająca np. na jego niezastosowaniu przy prawidłowych ustaleniach faktycznych z których wynika, że zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona określone w danym przepisie.

Tymczasem autor omawianej apelacji nie tylko w treści zarzutów tych elementów nie wskazuje, ale nie czyni tego również w uzasadnieniu swojego pisma w sposób przekonujący.

Prokurator koncentruje swoją uwagę na kwestiach, które nie mają w tym zakresie istotnego znaczenia. Wynika to chociażby ze stwierdzenia zawartego na str. 18-19, gdzie napisano, że „Obowiązkiem Sądu było zaś ustalenie w pierwszej kolejności, na wypadek uznania oskarżonego winnym, która ustawa jest dla niego względniejsza i dopiero wówczas rozważenie, czy jego zachowanie wypełniło wszystkie znamiona czynu”.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że faktycznie nastąpiła zmiana treści art. 296a § 1 k.k., ale nie jak błędnie twierdzi prokurator na mocy ustawy z dnia 24 października 2010 r., tylko na podstawie ustawy z 24 października 2008 r., ale co najistotniejsze zmiana treści tego przepisu nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego zarówno w zakresie zawartych w tym przepisie znamion, jak również zagrożenia karą, które jest mimo zmiany takie same obecnie jak również przed 18 grudnia 2008 r.

Nie można zatem podzielić stanowiska skarżącego, że już tylko z powyższego względu wyrok Sądu Okręgowego w tym zakresie nie powinien się ostać.

Z tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która odnosi się do omawianych czynów dotyczących oskarżonych A. M. (1) i T. D. (1) wynika, że powodem uniewinnienia obu oskarżonych od zarzucanych im czynów określonych w art. 296a § 1 i 4 k.p.k. jest ustalenie, że znamiona zarzucanych im czynów są zdekompletowane i nie można im przypisać znamion naruszenia na szkodę majątkową, czy też czynu nieuczciwej konkurencji lub też niedopuszczalnej czynności preferencyjnej.

Rozważania Sądu Okręgowego dotyczące omawianego zagadnienia zawarte na str. 73-75 chociaż nie są zbyt obszerne i do końca wyczerpujące to jednak dotyczą istoty problemu i pozwalają na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku.

Jest bowiem oczywiste, że jeżeli Sąd ustalił, że nie zostało zrealizowane chociażby jedno ze znamion wymienionych we wskazanych przepisach art. 296a § 1, 2 i 4 k.k. dotyczące narażenia na szkodę majątkową (art. 296a § 1 k.k.), to tym samym brak jest możliwości zastosowania wskazanego przepisu i skazania oskarżonych.

Z uzasadnienia omawianej apelacji nie wynika zaś, żeby ustalenia Sądu w tym zakresie, czy też dokonana ocena prawna została skutecznie zakwestionowana.

Na str. 22 swojego pisma prokurator przyznaje bowiem, że płacone przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne bez osobowości prawnej podatki na rzecz Skarbu Państwa, co do zasady nie są szkodą tylko przewidzianą przez prawo daniną.

Nie można jednak zgodzić się z dalszą częścią wyводу, że wymierną szkodą staje się jednak konieczność zapłacenia wyższego – niż przewidywany – zobowiązania podatkowego, jeżeli dzieje się to na skutek działania bezprawnego podjętego przez osobę trzecią.

Nie wiadomo bowiem co ma na myśli autor określenia „wyższy – niż przewidywany”, skoro podatki należy uiszczać w wymaganej przez prawo wysokości. Zatem wywody skarżącego uznać należy jedynie za polemikę, która nie zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji nie doszło również do obrazy art. 284 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. odnośnie oskarżonego T. D. (1) i art. 296 § 1 k.k. odnośnie oskarżonej A. S. (1).

Rozważania Sądu meriti zawarte na str. 77 uzasadnienia chociaż nie są zbyt obszerne i do końca wyczerpujące to dotyczą jednak istoty zagadnienia i pozwalają tak jak w pozostałym zakresie na instancyjną kontrolę i ocenę trafności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, który zasadnie uznał, że nie doszło do przywłaszczenia przez T. D. (1) kwot określonych w zarzutach z pkt VII i VIII aktu oskarżenia, gdyż nikt z osób uprawnionych do działania w imieniu rzekomo pokrzywdzonej osoby prawnej nie zabraniał oskarżonemu traktowania uzyskanych za zgodą prezesa spółki pieniędzy, jak swoich.

Nie można zatem uznać, że doszło do realizacji znamion czynu określonego w art. 284 § 1 k.k.

Trafne jest również stanowisko Sądu pierwszej instancji odnośnie braku wszystkich znamion czynu z art. 296 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonej A. S. (1) w zakresie czynu określonego w zarzucie nr XXIII aktu oskarżenia.

Zasadnie Sąd meriti uznał, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżona nie nadużyła udzielanych jej upewnień i nie zaistniało również po jej stronie jako prezesa spółki niedopełnienie obowiązku. Dokonane w tym zakresie ustalenia nie były kwestionowane przez prokuratora.

Nie można też uznać, że wywody skarżącego zawarte na str. 24-29 zawierają tego rodzaju merytoryczne argumenty, które skutecznie kwestionują oceny zachowania wymienionych oskarżonych przez Sąd orzekający w pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia zawartych w omawianej apelacji zarzutów i tym samym do uchylecia zaskarżonego wyroku w zakresie wnioskowanym przez prokuratora.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś w omawianym zakresie na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k.